

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum
Opera**

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Ennaratio in Philippicam IIII

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

<urn:nbn:de:hbz:468-1-1565>

διπθεῖς οὐδέν, ἡ αὐτορές αὐθίλαιοι.) ταφεστεπέατε
χρηται, επικυροῦσιν αὐτοὺς ή δέκας τὰ μέγιστα Φιρίζουμε-
νος, μηδὲν ἡ ἀξίαν ποιουντες οὐδὲ διεδυμένων. Σέλει δὲ
αὐτοὺς ἐπενίω την βάθειαν πέμψατε, λευθάριαν τούτας Τ. τούτα
χρέιν ταῦτη κέχρηται. καρυλιανόστοκούμιν. ὡς ταφε-
την οὐδὲ αὐθίλαιον δόκουσιν, ηδὲ αὐτοὶ πολλών ήτελον.
οὐδὲ μηκεστόντες εἰδέστε πῶς ἔχει τὴν ταφεγυματα, ὅληγεν.
οὐδὲ γὰρ οἱ ταχὺ ή τίμεσιν εἰπόντες.) δηλούστοι, ή μὲν ὅτι
εἰδενειαίλιστα εἰς δέον λέγουσιν οὐδὲ διεγήσιμοι εἰστούμινοι
εἰδενοί αλλὰ σπενίος αὐτούς σύμβελυς, οἵς αὖτις ταφεστεπέατην
εἰδένει. Εἰ πόσην, δι' οὗ αὖτις αὐτοῖς φέρθορος εἶσιν ή διώματις.
ἴας αὖτις αὐτοῖς φέρθορος εἶσιν.) πάντα καλῶς, οὐα μηδέπι νεμε-
σπόν τη ποιεῖν, ταφετάτων τὸν τυπόστοιμον, ταφετάξει τὸ
λύστημα τὸν πόλεμον. εἰ ταῦτα διέχει τὸ κακοσύμβολον εἰπει πε-
δάντες. οὐτοὶ γὰρ οὐκ ἔπειτα λοιπού. γνωστάντες, η οὐλάτ-
τοντες τὴν πολεμίων ἔφοδον. μηδὲ καλύνων.) αὐτὰς τὰς τοις
εὐλογίοις δημιουρῆσαν, οὐκ γνώμονος παρεμποδών. π-
νες διφασι, ὅπις ὁτὲς ἀλιπεῖας ο ὥρτορος ξούλεται τὰς δύο
χροιδες ταφεστεπέατης ἀμενον ἡ λέγειν ὅπις ἐπειδή εἰπε μό-
νον, την επειγεν ταφεστεπέατης, ελύπτει τοις αὐθίλαιοις. Καὶ
γὰρ ήδης τὰ μεγάλα εἰνιφρίζοιτο τούτου χρέιν πορσε-
θηκέντων την. αμέλει ταφεστεπέατης ταύτην μὲν ιπ-
οιστοπεδεῖται της ερέας πολιων τὸ λόγον ἐποίησατο.
κατόπιν.) τὰ δέ γοντα τὰ διπλατίδια, έπιπρεπεικά φιστιν.
εἰς πολις.) πάλιν οἵστε της ἐλλάδος, μεταξύ της περ-
γασον η της θαλάσσης, ποδῶν εἰνιοσπάντες τὸ πλάτος.
η πηγες εὐχλωιωτοι κατερμοπτύλαι, διέχει τὸ θερμαϊκόν τοις
τουρβὴν την αὐθίλαιον θωμαν μηδὲ τοις αὐτοῖς την ήρακλεί-
κεκυπότο. ταύτην επιεισάθη καταδραμεῖν ο φίλιππος,
ἄντες θεῖται αλία. μαρδόντες ἡ αὐθίλαιοι η ταφεστεπέατες
τὸ ποτον, απεώσαντο αὐτόν. Καὶ περέτεράν τοι.) ὅπις τὸ
ἀλιαρτό, ταφετάξει εἰπειται εἰδένειτο τὸ ζεύς δύοια, ταφετάξει,
στο καρπότορος εἰπειται εἰδένειτο πολλῶν εἰδένειτο γέρε-
ναι η αλιαρτώ μάργη οδένειτο εἰπειται τὰ τελεύταια. τε
λοιταμα μέν, ας ταφετας ταύτας τὰς σρατειας. ταφετας δι,
ώς ταφετας πὲ γεόνεν, καθ' οὐ εἰλέγετο ο λόγος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΕΤΑΡ-
ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠ-
που θηρωθέντος λόγων
Ἐξήγουσεν.

Kαὶ αὐτοῦ δαιμόνιον καὶ νομίζων, ὃ μέσης αὐθικῶν, τῷ οὐρανῷ
βουλεύεται, καὶ αἰνιγχά τῇ πόλει.) ἡγούμενον οἱ
περὶ θεοῦ ἀξιογυπταῖς μηδοι, καὶ διελόντες τὸν δέκατον λό-
γον ὅπερά τινα ἔξαιροντας αἴτιον γένεται, πάντοις τὸν τῆς
θράκης, τὸν χερῆ, ποιεῖται ὁ δημοσθένης τὸν λόγον. Ὅτεν αὐ-
τῷ καὶ φορὸς αὐτοῦ δέλων, οὐχὶ τινὰ γρείαν ἢ παρεγνώσαν, τότε
ἐκπεφάνηται ὁ λόγος. Καὶ τότε αἴτιον γένεται, τότε μὴ σκε-
ψαμοι ἴδειν σκέψαμε οὐτε τῇ τινα παραδέσει Ταύτῃ, τότε πα-
μάθειν. Τοῦτο παρεῖται μὴ εὑδιδόντων αὐτῷ. Δῆλος γάρ δὲ
φίληππος ἐπαριεύων καρδυγίοις, θιωπεῖταις αὐτοῖς δηπότε
πειθεῖ ὁ τοῦ μεταξὺ τόπων μέρην, ὃς αὐτοις δηπότε μέρην
εἰπεῖ Βαδύμων. εἰρηνεῖ ἐν τῷ δίδυῳ. ἀλλ᾽ εἰ δεῖ τεκμηρι-
μεῖν εἰς δὲ δηποτοῦς ήτος ἐπειμήνει φορὸς ὑμᾶς ἀμιλλεῖδαι
φοιτεῖς εἰς τὴν χερρονήσῳ. ποιούτως δὲ οὕτως πολλῆς εἰ-
τοῖς περιγράψαν, τῷ φορὸς φίληππων γίνεσθαι πν τὸν λόγον,
ἀδικοῦντα, καὶ τῶν διφερεβούντα τινὰ εἰρηνεῖς. Ἐξ ἐτοί-
μου μὴν τὰ πολλά, εἰς τοῦτο ἵδη εἰρημένων λόγων λαμβάνειν

Precatus à vobis.) ~~negat~~, conciliacione vsus est, non ignarus videlicet, eos cum maxima libertate decernant: nihil decretis dignum administrare. Vult autem eos id mittere auxilium quod possunt: proptereaque hac ratione vsus est.

Nouum apparatus.) Respicit ad Atheniensium opinionem. Etenim ipsi magnum volebant: sed Demosthenes, cum sciret quo in loco res esset, exiguū.

Qui celeriter & hodie iubent, rectissime consu-
lunt.) Non qui nos statim egredi iubent, optimi cō
filiarij sunt: sed is optimus consiliarius fuerit, qui ap
paratum inuenierit, & commeatum, per quem copiæ
conseruentur.

Dum aut bellum deponamus.) Omnino præclarde
ne inuidiosum quiddā iubere videatur, si priore loco
posuisset, Vincamus: præpositus, Bellum deponamus.
Deinde propter mala consilia adiicit, Persuadeatur
nobis.

Sic enim non iam deinceps.) Victores, aut cauen-
tes hostium aggressionem. Non prohibens.) Id est;
concionari volentibus non obsistens. Quidam di-
cunt, oratorem velle reuera duplarem fieri appara-
tum rectius aut dicitur, si dixisset alterum appara-
tum duntaxat, cum fuisse molestum futurum Athe-
niensibus, magna libenter decernentibus. Propter-
ea & hunc adiecissem. I tandem in progressu oratio-
nis hunc subticuit, ac de altero multa verba fecit.

Et naues.) Quæ commicatum vellant, & actuarias naues. Ad Pylas.) Portæ Græciæ fuerunt intra Parnassum & mare vigintiquinque pedum spatio, quæ & Thermopylæ vocantur, propterea quid ibi Minerua Herculi calidas balneas dicit, post certamina defatigato. Eà in unctionem facere Philippi cum in Thessalia esset, conabatur : secundum Athenienses eum, re cognita, classe missa repulerunt.

Et olim aliquando.) Nam res ad Haliartum ante sexenium gesta fuerat: in Eubœa, ante triennium quo etiam tempore noster orator triremem instruxit: aut cum ante multos annos prælium ad Haliartum commissum est, vnde dixit, Et postremò Postremò quidem, collatione ad has expeditiones facta dudum vero, respectu eius temporis, quo oratio habebatur.

Q V A R T Æ I N P H I
L I P P V M O R A T I O N I S D E -
m o s t h e n i s e n a r r a t i o , H i e r o n y m o V v o l -
f i c i a n t u m .

CVM & grauia existimē, Athenienses, ea de quibus deliberatis, & necessaria reipub.) Qui decimat orationem ante nos exposuere ac diuisere, ignorarunt, hanc orationem à Demosthene ad quendam subitum, parūmq. secundum nuncium, allatū è Thracia, fuisse habitam. Quamobrem etiam festinanter, ob vrgentem tum necessitatem, cām prouinciauit. Idq in causa fuit quō minus peculiarem dē hoc arguento rationem meditatus prodiret, temporis angustijs exclusus. Apparet enim Philippum suppetias venisse Cardianis, Diopithe eos aggresso. Quapropter* interiectorū locorū tāquā dubiorū in septima meininit, & in octaua dixit, Sed si cōiecti tācapiēda est ex ea epistola, quā ad vos misit, se vlturū eos ait, qui in Chersoneso sūt. Cū aut̄ res se multū cognata sint, q̄ aduers⁹ Philippū pace violata grāfī-tem instituta hæc est oratio: pleraq. ex orationibus prius habitis velut ē penu promit, & tamē negotiis de quibus nunc agitur, quām aptissimè accōmodat.

Vnde autem constat Philippum opem tulisse Cardianis, & cæteris Thraciæ locis vexandis omnibus, molestum esse populo? Ex ipsius oratoris verbis. Nā statim initio hoc innuit, cum sic ait: Siquid noui motus nuncietur. &, Ac improbitatis & rapacitatis quidem taatus est numerus, quantum auditis. Ac rursus in media serè oratione adiicit: Prisquam, vt nunc, ipsæ res adsuerint. Quæ omnia indicio sunt, nunciatū esse aliquid. Cardianis autem opem tulisse, verbum Opitulatur, declarat. Nam hec omnia perspicue ostendunt argumentum. Dicunt autem, *Alexander, Dio corus, & celebris ille Zeno, caput vtilitatis tantum tractatum esse in hac oratione. Qui quidē ignorasse omnino capitum etiam naturam videntur. Continet enim facultatem quoque oratio, eamque duplē. Legitimum itē & iustum habet: vt ipsa quidē diuisio, & dispositio vbi explicata fuerit, ostēdet. Demostheni autē propositū est, tueri & amplificare Diopithis copias: cum ipsum ei tempus maximam liberē dicendi potestate in daret: sic tamē vt fastidiū interim caueat, ne videatur gratiæ causa verba facere. Studet etiam excitare populum, metuit enim ne ad pacificationes & legationes iis de reb. mittendas se conuertat. & impetrare studet, *vt ipsi de bello decretū scribat. Auditorib. etiā persuadere conatur, vt legatos ad Medū mittat, de pecuniis, & regis Persarū libi benevoliā adiūgat. Iāq ad Diopithē attinet, vt imperatoris exercitus retineatur, & ne ipse Demosthenes decretū de bello scribere cogatur: magna vi & solertia opponit pacis violationem, & iusurā nō seruāt. Quibus probatis, occasionē nactus est, & suadendi & cogendi auditores, vt & retineant, & augēat Diopithis exercitum: & quod à se postuletur, superuacaneum esse ostendit. Nam si Philippum violasse pacem constat: quo iure ipse cogi posset ad scribendum de bello decretum, nisi qui id iurbent, occasionem ipsius calaminiandi queritarent? Ac duo quidem capita ad hunc tractauit moduū. De legatione autem, (nam eis pecuniam interim à Rege comparare vult) vrbis inopiam exponit. Oportere enim eam, quæ nunc præstò sit, pecuniam distribui populo, & erogari de more in spectacula, & non auferri quæ ē publico dentur: neque etiam à diuitibus extorquenda tributa, qui calumnii premantur, & publicatione bonorum per iniuriam vexentur. Quibus cum auditorum voluptate commemoratis (nec enim quicquam ita vendicabant, vt publicę pecunię fructus) occasionem nactus est eis suadendi, à rege pecuniam esse petendam: quod non aliunde ciuitati sumptus necessarij supperant. Vniuersum igitur institutum, & consilium & propositum oratoris hoc est, quod ante nos cum nemo (quod ego quidem sciam) sciret, opinati sunt, quæstionem de theatrali pecunia, vt ab hoc argumēto alienā, incidisse. Quod ita se habere non appetat, nec apparebit unquam Expediit autem denuò diuisionem & dispositionē, qua usus est orator, explicari: vt eius ordinē & collocatiō nem admiremūr. Quin ante partitionem operæ preçum fuerit, etiam elocutionem, qua est usus, admirari. Ea quidem est alicubi splendida, alicubi acris, alicubi tracta leniter. Ac dicendi genus actuosum multis in locis præ se fert: sed hæc genera saxe inter se se coniungit, utpote necessitate eum adigente, & usum eorum ad multa applicante. *Talis autem est eius dispositio & ordo: legum * violationem statim in exordio per occupat: ionem innuit his verbis:

δένει ταύταις πολλάγως ἀλλοί λαοὶ, ὅτε τὸ γείας κατεύθυντο μέσας αὐτῷ ταῦτα ῥίσεως καὶ ταξιδεώς τοῦ θερμάνουμενοῦ.

Α πόθεν δέ έστι φίλιππος καταφανῆς καρδιζενοῖς Βεβοηθή-
κέναι, καὶ τὸ λαχανὸν ἐν τῷ Θράκῃ λυμφράνθιος ἀπαντά,
λυπτεῖν τὸν Δῆμον; οὐδὲ ὁ ρίτωρ φησίν. Καὶ θύει γὰρ εἰ τὴ μη-
χῆ τέτο οὐπομαίνει, λέγων, οὐδεσταγμέληθη πινεστρόν.
καὶ οὐδὲ μὴ εἰν αὐτέλεσθαι καὶ οὐ πλεονεξίας, πιστύτη τὸ πλή-
θος έστιν, δόσιν αἰκουέστε. καὶ μετοιώτος ήδη πάλιν τῷ λόγῳ,
ωφελεῖσθαι τῷ φίλῳ αὐτῷ, ὡστερικῇ, αὐτὸν παρὰ τὰ φερεύμα-
τα. Εἰ ταῦτα μάρτυρες έστιν ἀπαντά, μηλωπικά τὸ απηγγέλθαι
τί. τό γέ δη πινεστρόν καρδιζενοῖς, εἰσοθει. ταῦτα γὰρ ἀπαντά
μηλωπικά σαφῶς τῆς θεοφάσεως. φασί τοις αὐτοῖς, ἀλέ-
ξανδρος, καὶ διορκος, καὶ ζηνίανό πολυθύρουλητος, πονη-
φέρον πεφάλαιον μένον ἔξειργαθα τῷ τὸν λόγον. δικού-
σι γέ σφιδρα ἥγοντες καὶ τῷ πεφαλαίων τὸν φύσιν.
έχει γὰρ τὸ δικαστὸν ὁ λόγος, καὶ τέτο μηλωποῦ. έχει δὲ
καὶ τὸν νόμον, καὶ τὸ δίκαιον, αἱς αὐτὴ γε οὐδὲ μικρέστεροι καὶ
ηταῖς ἥρθεσται, δεῖξει. σκοπός δὲ μημεδίνει, συγχευτή-
σαν καὶ αὖτε τὸν μηλωπεύθοις διώματιν, τὸν ταχὺν
πλείστου παρράπταν τὸ μηδενότος μὲν μάρτιον τοι γέ τε φιλόπ-
τελητη, τὸ ωφελορές ἵνα μὴ διοιη χάρειν λέγειν. σκοπός
δέ, καὶ παρεξιώμα τὸν Δῆμον. μέδομε γὰρ μὴ ξέψων (τὸν)
μηλωποῦς καὶ πρεσβείας τῷ τούτῳ. τυχεῖν τὸ ωφε-
λητα τὸ γένος αὐτοὺς τῷ τούτῳ πολέμου ψήφισμα. σκο-
πός δὲ τούτου τοὺς ἀκούοντας, φρεσθέντασθανταί τοις
μῆδον τῷ τούτῳ γεννάτην, καὶ πρεσλαβέας τὸν βασιλέας
δύνονται. καὶ τούτος μάρτιον τούτῳ τὸ μηλωπίθινον, οὗτος συμ-
μένει τὸ στρατιοῦ τὸν διώματιν, καὶ τούτος τοῦ μηδενὸς
μηλωποῦ τὸ στρατιοῦ τὸν διώματιν γεγάγηται τοῦ μηλωποῦ μηλωποῦ
ψήφισμαί τε τέτοιον αὐτονικότατα τοῦ μηλωποῦ τοῦ μηδενὸς τοῦ
βασιλέως δύνονται συγκεχυμένοις. ὃν δηδομενούθεντο, καὶ
εὖ εἴληφε καταγαγόσθι τοὺς ἀκούοντας, συιέχει, καὶ
αὖτε τὸν μηλωπεύθοις διώματιν. Εἰ τὸ καθ' ἑωτον, φειτ-
τὸν ἀπέριπτον ὄν. εἰ γὰρ φανερός ὁ φίλιππος ωδῆσθεντος
τὸν εἰρηνικόν πᾶς δίκαιος έστιν αὐτὸς αὐτογκαθῆνε γένεται
C φαι τῷ τούτῳ πολέμου ψήφισμα; πολὺς εἰ μηλωποῦ τούτου
φασιν ζητεῖν συκοφανίας τούτος αὐτὸς οἱ ταῦτα λέγοντες.
Εἰ τὰ μάρτια δύο, τὰ τον μηλωποῦ τὸ βότον. τῷ τούτῳ τὸν
τούτος γένεται γὰρ τὸ τούτον ὅντα χρήματα, μηλωποῦ τὸ δημοτικό,
καὶ ταῦτα λαλίσκεται, ὡς ἔδοσε, εἰς τὰς θεωρίας, καὶ μὴ αἷμα
ρειδεται τὰ τούτον μηλωποῦ μηδέμιλιν τῷ τούτῳ πλεγτίων γίγνεται τοὺς πόρεις, συκοφαντουμένοντα,
καὶ μηλωποῦ μηδέμιλιν αἴσκεται. ὃν δηδοτέτον τοὺς ἀκούοντας τούτος
ηδονεύει (οὐδενὸς γὰρ οὐ τοι μετεποιοῦται ὡς τένεματος τοῦ
κοντά) γεγεγενεῖ εἴληφε συμβουλεῦσθαι αὐτοῖς αἵτινα τῷ τούτῳ
βασιλέως γεννάται ὡς οὐκ αἴτιος αἴλαχρόθεν ὑπαρχοῦσις
δύποριας τῇ πόλει. οὐ μάρτιον σύμπαστα μηλωποῖς ηὔνοια,
Εἰ σκοπός, εἴτε έστι τοῦ μηλωποῦ πινα τῷ τούτῳ τούτος τούτος
εἰδούσες, *όσον ἐμέρει εἰδεῖναι. φίλοτοι εἰπεπληνέται
τὸ τούτο τὸ θεωρικὸν ζητηματικόν παράτοις ιστορεῖσθαι αἱ
λόγιαι. τὸ δὲ τούτος ἔχειν πάρειπται, οὐ τε φαίσται τοτε,
καλέσθαι αἰαλαβόντας εἰπεῖν τὸ τούτον, καὶ τὸν μηλωποῦ
κέχρηταν ὁ ρίτωρ ἵνα τὸ μηλωποῦ αὐτὸς καὶ τὸν οἰκονομίαν
θαυμάσται μηδέμιλιν. ἔξιν δὲ τούτος τὸν μηλωποῦ
τούτον τοῦ μηλωποῦ μηδέμιλιν τὸν μηλωποῦ λαμ-
πεῖται τῷ παθητικῷ, πῃ τῷ οἰκονομίας ωφελεῖται. η τοι μη-
λωποῦ μηλωποῦ, έπει μηδέμιλιν (τὸ πολλαχοῦ συμπλειεῖ τοις

Cum non pauca peccata sint, neque paruo collecta tempore, per quæ negocia hæc sint afflita. Nam asserimus, è capitibus sumenda esse exordia. Magnitudinem etiam cause addit necessariò: ut magis persuadat & cogat auditorem, ut admonitionem admitat. Nec enim aliter adduci posset ad sententiam perfectè audiendam, nisi in eam opinionem adducatur, ut sentiret, magnam esse rem, & cura dignam de qua agatur. Verbum autem ~~etiam~~; tum celerius esse opitulandum, tum magno studio in eam rem incumbendum, quasi Atticus ager infestaretur, significat. Præterea verbum ~~ab~~ ^{etiam} non indulgendum ignauia, ut soleant. Nam non alienas, sed domesticas opes esse in periculo, eamq; prouinciam, unde nec pauci nec parui redditus accedat reipub. Quāquam autē tractatio communis videtur: eam tamen esse propriissimam constat. Hac de priore. Iam de tractatione posterioris, illud ipsum ^{*} legitimum esse perinde violatum, & evidentius indicat, dicendo: Improbitas & rapacitas, qua in omnes homines Philippus vtitur, manifesta est & evidens, ut & vos auditis: nec esse confidendum aut acquiescendum in oratorum verbis, tanquam iij rem in integrum restituere possint.

Etenim si nulla realia, Hæc tenus progressa est secundi exordij sententia. Videtur autem mihi artificiosissimè & ingeniosissimè initio remouere suspicionem, ne suspicari incipient, Philippi conatus sola post legatione reprimi. Unde tali ei sententia fuit opus: requiri non tantum verba, sed et iam facta: Et hanc suspicionem nobis dilucidiorum etiam fecit per hoc, quod post exordia tractata est: quod & ipsum ante nos perspicere nulli potuerunt. Quododo autem auspicetur statim post secundum exordium, & quæ verba faciat eo pertinentia, cur legatione vtendum non sit, neque sperandum, oratoris verbis persuaderi posse Philippo, ut iniuriis onerare Athenienses desinat: opera & precium est considerare.

Nos minimè vñquam, vbi de iure disputandum fuit, neque vieti, neq; iniustè fecisse vñsi sumus. Post allatum enim nuncium de Philippi iniuriis, & missio Cardianis auxilio, prudenter cogitauit, posse fieri, ut Athenienses, natura socrades, ad aliquam legationem conuerterentur. Eam igitur opinionem capite ab impossibili tollit, probans fieri non posse, ut Philippi rapacitas verbis cohibeatur. & duas huius rei partes tractauit per contentionem, veluti, quid possint orationes, quid facta valeant: & Athenienses vobis videntes, suis commodis non consulere, neque illos pro quibus verba faciant, iuuari: sed proditores, Philippi commoda procurantes, solos florere successib. & posse omnia. Sic igitur prima pars orationis progradientur, impossibile continens, comparatione tractatum: quo ostendit, non eas esse vites orationis, ut ea ritè conficiat, quorum natura sit, ut re gerenda rectè conficiantur. Ac per hanc partim efficere tria instituit. vnum, quod vel maximum est, non esse de legatione cogitandum. ac rursus duo post hoc alterum, se non esse cogendum ut scribat: alterum, quod præmunitionis vim habet: Si ipsi nihil agere velint, quām obrem tandem audiant? Post quod sanè utilitatem etiam tractauit, ab his verbis auspicat*: Postea opinor (vera enim, ut ego iudico, dicenda sunt) in id crimen venimus. Iam è tenuum examinat, quid Athenienses sua illa perpetua fiducia verborum cōfessi sint. Deinde metuens, ne nunc etiam æquè omissis animis essent, & ea nūciata quæ erant, leuior aducerent: commone facit eos locorum quæ per socrdiam & despectum & negligentiam perierunt.

Ea igitur metuens, enumerat, quām multis olim etiam contemptis, quām multis sint spoliati. idque dicit ab hac dictione auspicatus, Videtis Serrium & Doriscum: hæc enim primum neglecta sunt post factam pacem: hæc perdidere Thraciam & Cersobleptem, & reliqua. Hæc igitur vtraque iam perfecit, tū legationibus non esse vtendū, tum Philippum imitandum, factis magis quām verbis negotia conficiē tem: ac tertium, non esse tanquam paruum aliquid negligendum, id quod modō acciderit ac nunciātū sit: cum soleant neque in parvas, neque contemnandas clades incidere, dum ea subinde contemnant, quæ capiantur. Eodem hoc etiam pertinet, nō indulgendū sociodiæ, neque putandum, legatione Philippum reprimi posse, & alind quiddam, quod ipse innuit his verbis: Sed ut hoc vobis ostendā, nō prius temperaturum ab omnibus hominibus lædēdis, omnibusque sibi subiiciendis, nisi quis eum prohibuerit. Alij ipsum caput à iusto petitum, alijs ad reuinēdam eorum ignauiam id eis adsumptum dicunt. Constat autem rectè dici, referri hoc ad inutile. Ac prima orationis pars huculque pertinet, totūque epicherema sumptum est à facultate, confirmatum ab utili, cur neque legatio sit mittenda, neque nunciata quæ sint, ociosè contemnenda: & dare eos iubet operam, ut factis magis quām verbis Philippi conatus prohibeant. Hoc etiam caput ignorarunt, qui ante nos meditationes & diuisiones in hanc orationem ediderunt: post hæc legitimū introducit, eodem consilio ysus quo etiam in octaua. Quin simili etiam elocutione & doctrina vtitur.

Sunt autem quidam, qui priusquam quid de rebus dicatur audierint, interrogare soleant, quid sit faciendum.) Hic accedit ad legitimū per obiectionē. Est autem callidē tractata obiectionē per præteritionē deest enim in hoc. Quid igitur est faciendum? illud, Cum pax sit? Reticuit autem hanc partem tanquam firmam, cāmque per refutationē subindicauit. Quomodo autem eam refutauit, & vnde venanda est occupatio? Ex verbis eius, cum dicit ac subiicit, Primū hoc apud vos certò statuere debetis, Philippum cū nostra vrbe bellum gerere, pacemq; violasse. Nam hac subiicit, cum obiectionē talis non sit, cum pax sit: sed vt auditorū assensum eliciat de pace violata, propterea interrogationē callidiore est usus, quasi parati essent auditores ad officium faciendum. Proinde non aliud eos statuere iubet, quām pacem esse violatā: id quod ad occultā obiectionis partem pertinet. Tale etiam est consilium eius in oratione pro Diopithe. Iam verò illud in primis struit per caput legitimū, retinendas esse Diopithis copias: propter hoc enim etiam antè interrogauit figuratē, & cum gestu: Quid igitur est faciendum? vt, cum pax intericto tempore sit violata, inferat, retinendas esse Diopithis copias. Huc enim omne eius studiū incumbit. Interim verò etiam quasdam suspiciones soluit, & ē tractatione emergentes obiectiones curat. Probat agit legitimū primū bisariā: uno modo, nō posse fieri, quin libertatē & Rempub. aduersantē tyrānidī velit abrogatam Philippus: gnarus, non aliter cōstare posse suū regnū, nisi Rēpub. destruantur: altero, quodd apud nullos alias tam immensas opes reperiat, quām apud Atheniēses. Eum igitur necessariō propter eas quoque bellū gerere cū Rēpublica. Vtraque aut̄ argumēta pertinent ad necessitatem: sed necessitas à sententia & consequentibus petitur. Deinde quoniam ei tractanti necessitatem,

ώπε αναγκάσθως καὶ δέ ταῦτα πολεμεῖν τῇ πόλει. ἀμφότερες ἐπί ταύτη τοιχείριμεῖται, τοις αὐταγνάρους. π. ἐπί αὐταγνάρου,

A ex qua contingat iniuriam esse Philippo Rēpubl. & afferenti, fore ut omnes vi subacti, ad Athenienses cōfugiant: occurrebat propriè ad illud ex ipsa trācātione, Quisnā seruitutē seruitute cōmutare velit, ac non semel receptā & quo ferre animo? id refutat, hoc modo: Estis enim vos natura non appositi ad violentiam, dominatiūmque obtinēdum. Nec enim hæc est antithesis, sed antipipton, ortum à priorē sētentia. Postea sententiam eādem repetit, & ad aliud principium reduxit, dicendo: Primum igitur hostem existimandum est Reipubl. & popularis status irreconciliabilem esse illum. Cum enim firma sit illa de pace ratio, necessariò ea continenter oppugnat: hoc est, non esse pacis vocabulo nominandam contendit, natura enim hostem esse Philippum. Reduxit autem rem denuò ad hoc principium: primū, vt dixi, vt eam strenuè oppugnaret: deinde, quia etiam alia potuit yti refutatione, quæ comparationem suppeditauit copiarum & opum, quibus florerent Athenienses, & Thracicæ miseriae, & exigitatis & vtilitatis: rursus innovauit obiectionem, vna quidem ratione, Philippum necessariò populari statui esse infestum, & Reipublicæ, quæ tyrannidi aduersetur. at que hac refutatione vsus est ad aliam occupationem ponendam. altera autem refutatione, quæ comparationem continet, nunc usus est ad alteram obiectionem. Ex hoc igitur legitimi capite refutato magis per locum à iusto, necessariò occurrit rursus obiectio à legitimo: si omnino persuasum habes pacem esse violatam, Demosthenes, scribe de bello decretum. hanc soluit instantia, quæ sumitur à iusto. Non enim iustum est, inquit, eum à vobis affici iniuria, qui vobis vtilissima suadere instituit. Deinde ab exemplo petit refutationem: Philippum, cùm alii nemō vñquam bellum decreuisset, grassatum esse: idque primo & secundo & tertio: & nunc Cardianis opem ferre. in quo simul etiam causam notat, ob quam hæc habetur oratio. Nam cum nunciatum sit Philippum opem ferre Cardianis: satis appetet populum fuisse perturbatum. Sequitur tertia refutatio: Vos decreuistis bellum. Ex quo enim tempore Dio pithem ablegatis: bellum decreuistis. Quare superuacaneum est, de his quæ decreta sunt, scribere. Dein de velut omissis refutationibus concludit, gerendique belli rationem proponit. Est aut ei in more positum, aliquo capite absoluto, etiam in media oratione concludere. Afferit autem, vlciscendum esse illū, si vim inficiat. Simulans se deinceps sub conditione instituere orationem à modo. Non potest enim inferre bellum, qui bellum propulsat: vt putetur Philippus violare pacem, non ciuitas. Similiter etiam hic attingere videtur negociale genus. Scit enim etiam in cōclusionibus eorum aliquid quæ causam continent, confidere, & pugnare. Nihilominus autem recusat etiam hic facere decretum, & argumentum notat propter quod habetur oratio. Cum enim aiat, vim propulsantibus iam pecuniam, & cetera quibus indigent, dantes: indicavit, impētum fecisse Philippum, eique Diopithem resistere. Ab hac autem adhortatione de tributo conferendo, & parando exercitu, & celeribus triremibus, evidens est, eum transire ad quandam aliam orationem, ab utile, & locum à turpi etiam hic adhibere: cùm ostendat, in quantum dedecus & derisionem inciderint ob socordiam. Deinde à iudicio hostis Philippi, qui Républ. nihil facere aliud optaret.

Absoluto autem epilogo, auspicatur facultatis locum
relata ad principium antiquius oratione, sumpto ab
his verbis initio: Nihil rerum omnium ab initio in-
stituitis, aut comparatis recte. Quod si tractationi
capitis huius, facultatis dico, utilitas comitatur, & in
ter cetera verba intelligitur: id non est mirandum,
cum solitum ei sit capita implicare. Accedere autem
eam partem magis ad facultatem, è sequentibus ap-
paret. Statim enim soluit etiam obiectionem, non ea
quidem aperte positam, sed per refutationes signifi-
catam: Atqui poterimus subsidiario milite vtentes
illum prohibere. Postquam enim paulo ante in
fine refutat obiectionis, quæ à legitimo dicitur, &
asserit, illum scribere oportere de bello decretum:
adhortatione quadam epilogica fuit usus, iubens cō-
parari exercitum, tum grauis armaturæ milites, tum
equites, tum triremes: propterea etiam anticipavit
in ipso aditu refutationem, & nunc item apertius
eandem propulsat, dicendo: Non fieri potest ut sub-
sidiario milite vtentes, vñquam quicquam tempesti
uè conficiatis, atque alias etiam suspiciones soluit,
ne in causa esse videatur, vti pecunia temere d. lipi-
detur: cum quæstores esse creandos, & rationes à du-
cibus exigendas esse ait. Post hæc rursus in facultate
currebat: At difficilia & ardua suades Demosthenes.
Eam verò facultatis esse asserimus, propterea quod
negociorum & laborum meminit. Negocium enim
rem ferè factu non esse facilem significat, non tamē
remotum est etiam ab utilitatis participatione: id-
que palam ostendunt refutationes. Est aut̄ ea occu-
patio: Si quis verò putat, hæc & sumptus magni, & la-
borum multorum, & negotiorum esse: is recte omnino
putat. Et hanc soluit utilitate, ostenditque operosio-
ra & difficiliora euentura: nisi paruos hosce & pau-
cos labores velint sustinere. Quin & aliam soluit ob-
iectionis partem, quam hic non posuit ita aperte, ut
in oratione pro Diopithe: sed ea de causa occuluit, q̄
nec speciosa, nec probabilis esset, quæ ea de re habe-
retur oratio, nec fieri posset. Quis enim pro alienis
domiciliis velit, & sumptus facere? & tamen refutatio-
nes, quæ factorum necessitates secū afferunt, & pro-
positionem temperant, meritò loquendi libertatem
dant sua fori. Usus est igitur Thucydidea solutione,
qua Lesbius ille vtitur: Videri quidem interesse alio-
rum, sed reuera nostram rem agi, & euidens est solu-
tio. Nam si deorum aliquis sponsor nobis esset, nam
hominum quidem nemo. Et rursus in progressu ora-
tionis ait: Sin præscimus omnes, quo pluribus eum
potiri suerimus: eo nos grauiorem & potentiores
hostem habituros esse: in his occurrebat à tractatione
utilitatis, obiectio quadam necessariis rursus. Sed
quando necessitas ingruerit, & Philippus venerit, tu
inquis. Nam hoc probabatur: Si omnib. subactis nos
inuaserit, tunc vim eius propulsabimus: nō tamen ea
ita aperte posuit, sed pro aduētu & irruptione dixit.
Si necesse fuerit. Nam necessitas communis esse po-
test & aggressionis hostilis, & præsentis status. Ut
igitur ei daretur occasio maior ad exhortandum, sic
obiectionem tractauit: Absoluta utilitate quam op-
posuit ad soluendam obiectionem, iam præfatur de
altera parte facultatis. Nam deinceps ei propositum
est, de legatione ad regem Persarum mittenda dis-
serere. Dudum aut̄ viam sibi muniit ad hoc persuadendū. Ex quo enim cœpit eis consulere, & dissenserere
de tributo conferendo, comparandoque exercitu, &
classe & equitatu, & que sunt eius generis aliis: satis
apparebant eum ad pecuniae contributionem acce-
dere, atque aliud per aliud veluti eminus confidere.

A Sed illic simplicius videtur suassis eis, ut se pararent: ac nihilominus tamen id molitur, ut parere necesse habeant, mittenda ad regem legatione. Quid enim eiis erat reliquum, cum & præbere pecuniam cogeretur, & nullam haberent, nisi ei parerent, qui cōmeatum inexhaustum sine ullis ciuium impēlis aut dannis demonstraret? Hinc similiter oratio artificio est vsus, ab his verbis accessu facta tali: Nam in rebus huiuscmodi socordia. & hic quidem acceditur ad orationem de legatione. In exordio autem arte vtitur, conquerens eos audire nolle, quibus de rebus dicas: vt animos auditorum occupet, & cogat obtemperare suis consiliis. Deinde adiungit, eos parare se debere, vt si occurreret, qui parare nos possumus, à pecuniis imparati? expeditè inferretur illa de Persarum Rege oratio. Ac si quis animum intendat, plura his reposita sunt in artificio * exordij: sed ad specimen exhibendum, & hæc protulisse satis habui. Terminatur autem exordium his verbis: Id demum summa dignum est reprehensione. Deinde posthæc præparatione vtitur: At vos nec audire priusquam, vt nunc, adfuerint res, neque cōsultare de ullo negocio soletis cum tranquillitate. Nam hæc sunt præstrenatis & viam sibi munientis ad illud: Audiendum cum esse, qui dicat & autor sit, vt legatio mittatur ad Medum. Quod verò perterrefacit eos, de apparatu nihil cogitantes: eiusdem artificij est. Nam quod magis ostendit eos nec parare se, & torpere ignauia: eò causam eius rei confirmat evidentius, pecuniae penuria dico: vt sequens de rege oratio hinc initium capiat. Accessus autem ad ipsam suasionem, sequitur præparationem: Quod igitur reliquum est, ac iam-dudum factū oportuit, sed nunc etiā locum habet, id dicā. Poitea ipse sibi de obiectione apertè assentitur, vt oratio plausibile principiū & accessum cōuenientem sortiatur. Quæ igitur ea est assensio? Nihil perinde opus est Reip. vt pecunia, ad vrgentia negotia. Quod enim ei opposuit auditor: id assunit & confitetur ipse, tum necessitatem, tum inopiam demonstrando: & de futuris terrorem incutit, vt necessitas fiat vrgentior, & percussus magnitudine rerum, tam vrgentium necessitate, quam impendentium expectatione: consolationem, quæ sola relinquitur, admittat, legationem inquam ad regem. Mox quia futurū erat, vt ei orationi occurreretur à facultate, Sed fieri nequit, vt regi, qui nos suspectos habeat, persuadeatur: hoc oppugnat initio, hoc modo: Non ē nobis hæc audiet rex primū, sed tum, ac potissimum ē satrapis, tum veò etiam ex Hermia Eunocho, quem Atarnéo præfectum reuocauit: cognito, eum cū Philippo, Persico regno infidiari. Quare quod superest, occasio nostræ legationi datur. Per hoc igitur obiectionem soluit, & probat persuaderi posse regi: persuasum autem iri rationibus vtilitatis. Apparet autem Demosthenem non ipsam vtilitatem confirmare: sed facultatem rationibus vtilitatis. Poterit enim regi persuaderi à nobis, si edictus fuerit, & audierit ē vobis, quam id in rem suam sit. Post hæc apertè posuit occupationem, cum dicit: Et simplicitatem deponendam, propter quam sæpe vobiscum peius actum est: Atqui barbarus est, & communis omnium hostis, & reliqua eius generis omnia: Solutio est, non est nobis hostis. erexit enim aliquando Rempub. nostram. Loquitur autem de nauali Cononis prælio.

Absoluta disputatione de rege, qua de facultate & pecunia agitur, necessariō subiunxit & aptè disputationem de Republica: prætextu nimis & occasione ex illo tumultu arrepta, ut suspicionem illam tollat: Sed sufficiet nobis pecunia ciuitatis, ut Reipub. nihil sit opus largitione regia: & ut Reipub. subsidiis absūptis nemini ciuijū petitio à rego improbadā videatur. Sed qui ante nos artificiū inuestigarunt, prorsus hoc non animaduerterunt. Ad euentudam igitur obiectionē ipse autor est, plebi theatricalis pecunia non eripienda, siue Eubulo mortuo, cum quo erat ei amulatio & cōtentio de theatricali pecunia: siue ut se obtineat institutum, & vndiq; concludat & euincat, ut ratio de mittēdis ad regem legatis comprobetur. Bipartita est autem illa de Repub. oratio. Quia enim duplices erant reditus: alij ē iudiciis publicatis locupletum bonis, alij aliunde, ut ē portorijs, ex argenti fidinis, à sociis, & quia ipse diuitib. placere, & pauperes sibi conciliare studebat, ut de mittēdis ad regem legatis vtriq; cōsentientur: propterea disputat, de concordia & publica utilitate haberi orationem: cū hortetur ut neque locupletes iniuriis posthac afficiātur à iudicibus publicatione bonorum, neque potētiores in tenues vociferentur, eos pecuniam militare in spectaculis consumere. Quid si commēatus illi & reditus cessabunt, qui à diuitibus extorquentur, & publica vectigalia populo distribuentur: quid deinceps erit reipub. prælidij, excepta spe regia? Propterea sic hæc otationis pars ab eo est tractata. Quæ verò in his obscurā sunt, commentarij explicabunt. Postquam igitur admonitionē hāc absoluit, & ut ostendimus, artificiose persecutus est, transiit ad quintam orationis partem, hinc exorsus: Quæ igitur ab vtrraq. parte præstanta & dicendo explicanda esse videantur, hæc ferè sunt. in quo gradum fecit hunc, qui supradictorum sententiam non conclusit, sed à partitione sententiæ rursus orditur & progreditur. Caput autem quod confirmatur, est utilitas, dictum ab obiectione: quam etsi non posuit. in pugna tamen ostendit. & quintam hanc partem bifariam diuidit: Alterum enim membrum refutationem obiectionis continet, alterum inuechitur in oratores. Quæ igitur obiectionē iam dictis commota est postquam multa verba de legatione ad regem fecit, contra emergebat: Cui tandem vsui nobis esse tanta pecunia poterit? quam ad rem auxilio regis egebimus? Hanc igitur obiectionem increpatione refutans, ostendit, eos esse oportere Græcorum principes & defensores, & in enim dignitatis restitui locum, quem patres & maiores eorum tenuerunt: atque ita indicat, qui futurus sit pecunia vsus. Quid enim hisce negotiis inuoluti sint, quod hisce turbis agitetur: intermissionem imperii & Græcia principatus asserit esse causam. Per hæc igitur significat, se in refutatione obiectionis elaborare, dum declarat, vbi vtilis eis pecunia sit futura. Philippum item, dum ipsi Græcis præesse nolint, summam rerum arripuisse, vnde beatus & magnus extiterit. Quæ omnia pertinent ad probādum, quām necessariae sint futuræ, & vtiles regiæ largitiones. Altera pars, qua in oratores inuechitur, huiusmodi est. Valde metuit cōtrarie in Rep. factionis aduersationes cūq; sciret fore ut resisteret: mouet* ante cōcionē, hæc partē, & inuectiū aduersus eos trifariam diuidit:

σπιν, δπ την λύσιν της αινιδέσσως ἔξεργαζεται. οὐδεικού μδνθ., ποι γείσιμα ψυχήσταν αἰτοῖς τα κείμετα, καὶ δπ δέ το μὴ ωργατεῖν αὐτοὺς τῷ ἐλλειών, παρῆλθεν δέ τα ταράχυματα φίλιππθ.; δέτι δὲ μων καὶ μέγας ἀπερ δέ τα αἵτινα συστηκό τὸ χριστιμωτάτης χρέας τὸ θεῖον βασιλέως διαρεβον. τὸ δὲ τοπογράφη, δέ τοις τοις ῥήτορας, τοιοῦτον δέ τοις δίδοικε σφόδρα τὸ θεῖον τῷ μηπολίτου μδντων αἰπειγια, καὶ εἰδὼς τὴν αἰτίασιν, κινεῖ μδντ* ωφὲ τὸ Δημητορίας τόσι τὸ μέρες, τόνδι τοφές αὐτοὺς λέγον, τίχα διηγενεν.

quorum capitum unum est, eos semper bellum contra Philippum prohibere: alterum, eos Demosthenem ut belli concitatores calumniari: tertium, eos regi Persarum de Repub. bene merendi facultatem adimere ostendens, quicquid & faciant & dicant, impedienda legatione regia, & bello Philippico, id eos gratie merendisq; causa facere. Nam unde alias auctae sunt opes eorum? Deinde ad unum quendam est proditoribus Aristodemum conuersus, acriter ad eius eum disputat, per unum hominem, quæ sit sua de omnibus sententia, palam auditoribus ostendes. Cum enim constet, eos qui dehortentur à mittenda ad regi legatione, & bello Philippo inferendo, id assentandi studio facere, & auctoritatem Reipublicæ destruere propterea, metuens illorum aduersationes, interrogat Aristodemum, quamobrem, cum ipse honoris studio ducatur, maiorum tueri gloriam Rempublicæ vetet, & celebritatis illius hereditatem cernere, & facinorum splendorum imitari? Propositorum igitur eius hoc est. Dicamus autem quo pacto sit tractatum. Post refutationem obiectionis subiunxit, quām vtilis sit rex, & necessariam eius esse amicitiam ostendit, si quidem Græcis ceteris omnibus bene cupiat, solis Atheniensibus sit infestus: & demonstrando, quanta sit Græciæ perturbatio, maximam necessitatē proponit, fidemque facit, opus esse Reipublicæ illius auxilio propter temporum rationem. Cuius necessitatis probandæ causa, tumultus Græcorum amplificatur. Deinde ab eo transfert orationem ad populi assentatores magistratus, & bisfariam etiam oratorum qualitatem diuidit, & obiectiones mouet ad insectationē qualitatis eorum varias, per quas ostendat, quæ dicere, & ut Reipublicæ actiones impedire soleant, metuens ne legationi ad Regem mittendæ aduersentur. Orationes igitur illorum succidit, & fidem illis derogat, vt qui propter Philippum publicè populo assententur. Posuit igitur obiectionem primam, tendentem in eos, ab utilitate sumptam, solere eos dicere. Quām bona res sit pax: magnum alere exercitū quām sit molestum. Ostendit præterea per duas partes huius obiectionis, eos dicere, pacem esse seruandam, neque cum Philippo gerendum bellum, nec ad regem mittendam legationem: (neque enim pecuniis esse opus) neque alendum exercitum. Sic aliquanto vberior est hæc obiectione, quam refutauit rationibus ex aliis orationibus huc adscitis. Sumpç; enim sunt ex oratione pro Diopithe. Sed aliquanto amplius quiddam & magis proprium in hac causa tractat. Id verò est, oratores obstat, nec regem legati mittantur. Eius solutio translativa est, hoc modo: Tametsi molesta hæc sunt, molestiora preferenda erunt, si hæc facere nolimus. Etiam aliam opponit, Belli concitator est Demosthenes: quām, siue à legitimo, siue ab utili sumpta esse dicatur, soluit his verbis: Ac priusquam ego ad Rempublicam accessi, multa nostræ ciuitati erepta Philippus tenuit, & nunc Cardiæ auxilia misit. Indicat enim & hic argumēti causam, & ostendit nunciatum esse eis, Philippum Cardianis mississe suppetias, tertia obiectione addita: At nō indixit nobis Philippus bellum. quā suo more soluit: Nec enim Pheræs, nec Olynthis, nec Eretrias, nec vllis aliis vnquā indixit. Postea loco à necessario est vsus, per differētiā, indicās, nō iisdem de rebus eos cum ceteris, periclitari, πολλαὶ φίλιππος ἔχει τὸ πόλεως; οὐ γὰρ εἰς καρδιάν δέσσεται, Καὶ ὅπις γῆται αὐτοῖς φίλιππος πεπομφή-ρεοντος οὐ φίλιππος ἔχει τὸν πόλεμον; οὐ γῆται δέσσεται, γέδει ἀλλοὶς πόλης οὐ δέσσεται τερεστεντες. Τίτα ταῦτα τοῖς ιστοις αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀλλοῖς ἐστιν οἱ κύριδες οἱ πολιτεῖς.

vt illam etiam suspicionem tollat, si qui sint ocosi, & seruitutem æquo animo ferant: non esse eis de scrutate dimicandum, sed de extrema internectione & conversione omnino, & excidio. Hactenus vehementiora illa aduersus assentatores magistratus, ab eo sunt tractata. Deinceps per digressionem iterum in oratores largitionibus corruptos inuehitur: eorum culpa fieri, quo minus Philippus Republicæ benefaciat: idque, cum de Olynthijs, Thebanis & Thessalibus sit benemeritus: vt antequertes, his criminacionib. aduersariam opinionem excludat, quam eos veritus est esse agitatueros, & propter quain haec omnia dicere necesse habuit. & hanc, vt dixi, perspicuum facit interrogacionibus, quibus Aristodemum reuincit. Ea vero omnia tendunt ad obiectiōnis refutationem. Cum enim obici posset, Quamobrem tandem & in quem usum regi supplices erimus? in oratores inuehitur, afferens hanc eorum esse consuetudinem, vt ea dicāt, quibus Respublica in rebus gerendis impediatur. Hæc enim pro Philippo dicere consueuerant. Quod ni ita est, quamobrem, inquit, ipsi non quiescunt, sed Republicæ suadent, ne Græcia imperet, cum ea Republicæ necessitas incumbat, vt communis gentis curā suscipiat: oratoribus nihil necesse sit, sed plenè superuacaneum studere ambitioni.

ORATIONIS DEMO-
STHENICÆ AD PHI-
lippi epistolam enarratio, Hie-
ronymo Vvolfio in
terprete.

PHILIPPVM Athenienses non fecisse pacem vobis
cum, sed distulisse bellum.) Selybriam urbem
Thraciae Philippus oppugnabat: Quo tempore quum
Athenienses aduehendi frumenti causa nauigia mis-
sissent: Philippus ea capit, non frumentandi causa,
sed ad iuuandos Selybrianos missa esse suspicans: &
literas ad Athenienses scribit, quibus, eos Selybria-
nis opem ferre, tandem non comprehensis, violataeque
pacis ab eis esse profectum initium, queritur, &, se o-
mnibus viribus eos vlturum esse minitatur. His liter-
is lectis, Demosthenes aperte hortatur ad bellum,
cuius ipse Philippus tesseram dederit, & signum ex-
tulerit. Est autem exhortationi castris quām concio-
ni similior: & tria capita continet, iustum, utile, facul-
tatem. Ac iustum quidē assumit ad facultatis confir-
mationem: sed facultas noua ratione est tractata, & a-
ctuosiore modo implicata. Non enim seorsim de ci-
uitate, seorsim de Philippo dixit, sed in idem condu-
xit & copulavit utrasque facultatis partes: & tali arte
in hoc usus est, atque uberior & ornatius aliquid ad-
inuenit, quām in secunda Olynthiaca, usumque no-
bis utriusque rationis dedit. illic enim erat utrumque,
& oratio de uno quoque simpliciter separata: hic ve-
rō duplex est genus, eodem modo implexis duabus
facultatibus, in quo soluit anthypophoram & anti-
thesin, confirmationem & probationem à tractatio-
ne tanquam à confessis sumpsit, nimis rursum Philippum
violasse pacem. Alteram à facultate, qua probat mini-
mè abhorrendum esse à bello. Post exordium autem
ad tractationē legitimi capit is accessit, id quod sanè
adhibet ad probationem facultatis conjecturaliter
ab his verbis: Primum enim consentaneum est,
deos maximos nobis esse socios & adiutores.
ναρθέων, οὐδὲ λέλυκεν τὸν αὐτὸν αἰδηποφορεῖν, οὐδὲ
διπόδειξιν, ὡς δέ οἱ μολοχουμάδίων * εἰλημνήσ-
τες δυνατοῦ, κατασκευάζονται, ὡς χεὶς ιανδαμάς
της ἐργασίας τοῦ νομίμου πεφαλάμου. οἱ δὲ καὶ λύκοι
καὶ φράγειν μὴ γένεται, ὡς αὐτὸς αἴθιναῖς,

A ἡνα καὶ πάντιν τὸν θεόνοιστι αἰδέλη; εἴ πιες δέ τι ἀπεργεῖ
γμονεῖς, καὶ σέργουσίς της θυλαίας; δόπος τοῦ δουλείας
αὐτῆς έστιν ὁ ἄγαν, ἀλλὰ τοῦ παντοπολεῖς φύσισθερά.
Ἐόλορχερεῖς αἰασάστεας, οὐδὲ αἰαρέστεας. ἀλλα μὴ οὐκ
πότεν τὰ περιγματικά πεπονισθέντα χάρειν πο-
λιτισμούμενοις ῥήτορες εἰσιν αὐτοί. πολὺ δὲ τοι διεπει-
λεν εἰς παρένθεσιν, διέβολικὸν ὅμοίως ἔρχονται τῷ πε-
ρισσούντος ῥήτορον. δόπος δὲ αὐτοῖς φίλιπποι οὐκ διπολεῖ
την πόλιν; καὶ ταῦτα ὀλυμπίους δὲ ποιήσας οὐδὲ τεττά-
λεις καὶ Ἐπιθεάους; ἡνα περιγματαλαβὼν τὰς διέβολικὰς
ἐπιβάλῃ τὴν αἰτιογένειαν ὅμοιες, οἷς δὲ δομημέναις πε-
ποιησούμενοις; καὶ διὰ λέπεντούτων παντονῦ πλά-
γων. καὶ ταῦτα καθίσποι φανερῶν ὡς ἐφιλ διέ τῷ
ἐλέγχῳ, ὃν πρὸς αἰεισόδημον ποιεῖται. ταῦτα δὲ συ-
τινει σύμπαντα πρὸς τὴν λύσιν τῆς αἰτιοθεσίας. ιπε-
δην γέ τοι αἰτέπεισε Καὶ διεπούμεθα, Καὶ εἰς ποίαν χρείαν
τὴ βασιλέως; διέβαλε τοὺς ῥήτορες, λέγων, οὐκίτες λέ-
γετε αὐτοῖς ταῦτα, δέ τις ὃν καλύουσι τὴν πόλιν. ταῦτα
γέ τοι φιλίππου λέγετε εἰώθασιν. ἐπειδὴ τοι δέ εἰσεκεν
αὐτοὶ τὴν ήσυχίαν οὐκ ἀγονοῦται; ἀλλὰ τῇ πόλει συμβού-
λούσουσι μὴ περιεστάναι τῷ ἐλλήνων. τῇ μὲν γέ αἰαγη
ὑπείναι περιεστάναι τὸ ποιοῦ θύμον; ποιεῖ δὲ ῥήτορον, οὐδὲ-
μίαν αἰαγητοῦ εἶδος φιλοπρήτας περιεργάζεται.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΤΟΤ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙΣΤΟ-
Λὴν δημοσθένους λέγον Ἀλεξανδρίας.

Οτι μὴ, ὡς αἱ ἔρες ἀθλημάτοι, φίλιπποι· οὐκ ἐποι-
σατο τὸν εἰρήνην πορός υμάτις; ἀλλὰ μετάλλευτο
πάν πόλεμον.) σπλυζεῖται ἐπολιόρκει φίλιπποι, πόλη
τῆς θεοῦ Θράκης. ἀθλημάτοι ἢ ἀπέστιλαι εἰ τὸ περιφέ-
τούτω τοπογράφοιτα αὐτοῖς πλεῖστα; καὶ τοιούτους φί-
λιπποι· μὴ θεοῦ τοπογράφους φίλιππαί τα πλεῖστα, ἀλλὰ θεοῦ
συμφέρχα σπλυζεῖται; Φαῦλε ταῦτα τὰ πλεῖστα, καὶ γέ-
γραφεν ἀθλημάτοις θητολόνν, ἀριθμόρροφο· ὃν βοῶτες
σπλυζεῖται, οὐ συμφέρειται μηδέρις ταῦς συμβάτηρες,
καὶ παρὰ ἀντοῖς ἐξ) τὸ λειλύθημα τὴν εἰρήνην, ἀπειλῶν
τε ἀμυνέσθαι ἀντοῖς παντὶ θεοῖς. ταύτης τῆς θητο-
λοῦς αἰτιαράθείστης; ὁ θητοράθείστης φαῦλος
θεοῦ τὸν πόλεμον, ὡς τῷ φιλίππου διδωκότος τὸ συ-
θημα. ἔσπειρτο ἡ ποροφόστη ποὺ θεοῦ στρατοπέδου λεγό-
μένη μάχλων, η δημητρεία. Καὶ σφείχει κεφάλαια ἔτος
τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δικαιότατόν, καὶ λαμβάνει τὸ
ιδρὸν δίκαιον, εἰς κατασκευὴν τῆς δυνατῆς; τοῦ δικαιοτόν
καγκοτέρα μήδος καὶ μεταπεχείσθαι, η ἀγωνιστικο-
ρῷ δίκαιῳ συμπιπλεῖται. οὐ γάρ ιδίᾳ μὴρ τοῖς πό-
λεως εἴρηνεν, οὐδίᾳ ἡ τοῖς φιλίππους; ἀλλὰ εἰς ταῦτα τὸν
ηγείη σωτήρας ἀμφώ ταῖς μερέστης δυνατῆς, οὐ τοιαύτη
μήδος καὶ τοῦ κέρχεται. τοιαύτην τὴν πινακίδαν, η εἰ τοῦ
δικαιοτέρω τῆς ὄλυμπιαν τοροτεξεῖδεν, η μίδοντος καὶ στο-
άμφοτερον τῆς μήδος θεων. Εἰσὶ μὴρ γάρ οὐκ εἰκότεροι, καὶ λό-
γος τοῖς ἑράκλεους περιχωρεῖσθαι· ἀπλάσιοι. εἰταῦτα ἢ στο-
πλουσὶ τὸ εἶδος, καὶ τὸ αὐτὸν συμπιπλεῖμέν της μήδος μη-
δεῖθεν; τὸν μὴρ θεοῦ τῆς ἐργασίας κατατυπεῖν το-
ιού, ὡς θεοῖς επικότος τὸν εἰρήνην φιλίππους; εἰτέραν